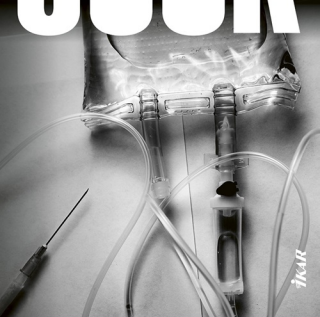

COOK

Robin

ikar

SPÔSOB SMRTI

COOK

Robin

SPÔSOB SMRTI

Preložil Róbert Hrebíček

IKAR

Robin Cook
MANNER OF DEATH

Copyright © 2023 by Robin Cook
Translation © 2025 by Róbert Hrebíček
Jacket design © 2025 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Manner of Death
(G. P. Putnam's Sons, An imprint of Penguin
Random House LLC, USA 2023)
preložil Róbert Hrebíček.
Redigovala Anna Kališková.
Obálku navrhol Juraj Šramko.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025
ako svoju 2 495. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0174-9

Venujem svojej partnerke Jean.

Prológ

Streda

6. decembra

21.30

Keď Hank Roberts na Západnej štyridsiatej šiestej ulici v newyorskej štvrti Hell's Kitchen smeroval na východ, kráčal svižne a písal si popod nos. Do konca sedemdesiatych a začiatku osemdesiatych rokov 20. storočia tam žili najmä írski Američania

z robotníckej triedy. Medzi skladmi a nájomnými domami stálo veľa spustených barov a zločinnosť dosahovala hrozivú mieru. Hoci tam pôsobila uznávaná divadelná organizácia Actors Studio – slúžila ako dočasný domov mnohých hercov a herečiek, ktorí napokon dosiahli slávu –, nazývať štvrť drsnou v tých časoch znamenalo eufemizmus. Hank o jej histórii vedel preto, lebo pri niekoľkých príležitostiach ho tam z domu vo Weehawkene v štáte New Jersey nevhodne priviedol záhaľčivý starší brat. Hank bol vtedy vychudnutý chlapec v predpubertálnom veku, ktorý navštevoval druhý stupeň základnej školy, a jeho brat sa pohrával s predstavou hereckej kariéry.

Aby sa Hank dostal do Hell's Kitchen vo štvrti Upper West Side, kde v tom čase býval, nasadol do vozidla alternatívnej taxislužby a vodiča požiadal, aby ho vysadil na rohu Dvanástej avenue a Štyridsiatej šiestej ulice. Ocitol sa doslova v tieni lietadlovej lode *Intrepid* z obdobia druhej svetovej vojny, ktorá teraz slúžila ako múzeum a trvalo kotvila v jednom z viacerých prístavísk na rieke Hudson. Obloha bola jasná, a keďže panoval chlad typický pre toto ročné obdobie, Hank mal na sebe tmavý dvojradový trojštvrťový kabát a námornícku vlnenú pletenú čiapku. Predtým si cez plece prehodil tašku značky Gucci na koženom remeni. Ležala v nej pištoľ Glock 19 vybavená tlmičom a niekoľko ďalších nástrojov a čistiacich materiálov, o ktorých sa domnieval, že ich možno bude potrebovať, vrátane druhého, po domácky upraveného Glocku, ktorý plánoval zanechať na mieste činu.

Keď čakal, kým na semafore naskočí zelená, aby mohol prejsť cez rušnú avenue, musel krotiť vzrušenie. Len čo sa ocitol na druhej strane, kráčal popri luxusných baroch, nočných kluboch a multietnických reštauráciách. Stáli medzi niekoľkými pôvodnými podnikmi udržia-

vajúcimi sa v oblasti, z ktorej sa rýchlo stávala štvrt' bohatých. Hoci bol stredajší večer, táto časť mesta sa hemžila elegantne oblečenými ľuďmi a celkovo sa značne líšila od lokality, ktorú s bratom navštívil v detstve. Rovnako ako prostredie aj Hank vyzeral inak než kedysi. Už nebol kostnatý chlapec s hmotnosťou tridsaťštyri kilogramov. Teraz bol výrazne svalnatý štyridsaťosemročný muž vysoký stodeväťdesiat centimetrov a vážiaci deväťdesiatpäť kilogramov. Ako bývalý člen špeciálnych námorných jednotiek ešte stále denne trénoval.

Rozjarený, no zároveň znepokojený sa cítil preto, lebo s absolútnym nasadením, telom aj dušou, plnil misiu. Súčasný zamestnávateľ Action Security ho poveril vykonaním práce spôsobom, ktorý si počas predchádzajúcich dvadsiatich štyroch hodín vyžiadaval značné plánovanie. Za splnenie úlohy mal popri zvyčajnom plate dostať aj slušnú odmenu. Rovnako ako pri ďalších misiách, ktorých pre Action Security vykonal už takmer tucet, aj pri dnešnej bude musieť využiť rozsiahle vojenské skúsenosti a praktické zručnosti, ktoré načerpal počas špeciálneho námorného vojenského výcviku a výcviku potrebného na získanie kvalifikácie na prijatie do špeciálnych námorných jednotiek.

Vďaka tomuto tréningu sa vyše dvadsaťročný Hank Roberts premenil z pomerne normálneho, empatického, vyšportovaného a súťaživeho absolventa vysokej školy na kvalifikovaného zabijaka.

Všetko bolo v podstate v poriadku až do piatej misie, ktorá sa konala v sýrskom meste Idlib. Jej cieľom bolo odstrániť Abú Rahíma al-Afriho, zástupcu vodcu Islamského štátu v Iraku a Levante. Hank úlohu splnil, zanechala však na ňom trvalú stopu. Na tú operáciu si aj po šiestich rokoch dokázal spomenúť do takých podrobností, akoby sa bola uskutočnila iba pred týždňom. Vtedy bol členom Tímu 5 špeciálnych námorných jednotiek, nasadenom v Iraku, kde sa zúčastnil na štyroch úspešných akciách proti ISIL. Vďaka skvelému zhromaždeniu tajných informácií, rozsiahlemu plánovaniu, nácvikom s modelmi v životnej veľkosti a bezchybnej realizácii sa všetky tieto misie uskutočnili bez problémov.

Aj teraz, keď sa blížil k miestu večernej úlohy, si na akciu spomínal, akoby sa bola udiala len v predchádzajúci deň. Spolu s ďalšími šiestimi druhmi z Tímu 5 sedel vo vrtuľníku Black Hawk, v temnote

skorých ranných hodín smeroval k cieľu a zažíval neodmysliteľný príval adrenalínu. Pre hluk motora a charakteristické búchanie rotorov sa nerozprávali. Navyše nemali dôvod myslieť si, že táto misia bude iná než predchádzajúce štyri. Pripravili sa totiž rovnako a absolvovali aj vyčerpávajúce nácviky.

Keď sa ocitli nad cieľom, ktorým bola dvojposchodová budova z betónových tvárnic s plochou strechou, Hank sa podľa plánu pustil po hrubom lane druhý, iba niekoľko sekúnd po korvetnom kapitánovi Millerovi. Keď sa kĺzal nadol, šokovalo ho, že napriek vetru a ohlušujúcemu hukotu helikoptéry začul typické ratata kalašnikova. Počas takmer mesačného nočného sledovania domu teroristického vodcu si ani raz nevšimli strážnika na streche, ale v osudný deň bolo Hankovi bolestivo jasné, že teraz sa tam nachádza.

Hank zareagoval inštinktívne. Namiesto toho, aby počkal, kým sa čižmami dotkne strechy, okamžite sa pustil lana a posledného pol druhu metra padal. Následkom toho prudko dosadol na Millerovu mŕtvolu. Odvalil sa na betónovú strechu a podarilo sa mu vytiahnuť bočnú zbraň SIG Sauer P226. Počas zostupu z vrtuľníka mal totiž útočnú pušku M16A2 prehodenú cez plece a zabezpečenú popruhom. V ďalšej chvíli na Millera a Hanka dopadol hlavný lodník Nakayama. Keďže zmučene dýchal a reflexne sa šklbal, Hank pochopil, že strážnik ISIL niekoľko ráz trafil aj jeho. Napokon pocítil, že muža zasiahlo zopár ďalších striel, ktoré po celý čas lietali smerom k nim, a jeho ťažké dýchanie ustalo.

S námahou, pretože Nakayamovo telo šťastí ležalo na ňom, sa preválil na brucho a vyzrel ponad horný okraj Millerovho trupu. V desivom zelenom svetle noktovízora zbadal bojovníka ISIL, a to v tieni priehradky, o ktorej sa predpokladalo, že Tímu 5 poskytne prístup k interiéru budovy. Terorista držal zbraň v úrovni pásu tak, aby smerovala nahor, a strieľal na pancierovanú spodnú časť Black Hawku. Osvetľovali ho záblesky, ktoré vychádzali z ústia hlavne kalašnikova. Hank nezaváhal ani na sekundu. Pomocou laserového zameriavača s nočným videním na pištoli SIG Sauer presne určil polohu strážnika a niekoľko ráz naňho vystrelil. Dočkal sa odmeny v podobe pohľadu na to, ako muž spúšťa zbraň, robí zopár taktických krokov vzad a padá na strechu.

V nasledujúcej chvíli sa k Hankovi pridali ďalší traja členovia tímu, ktorí sa na strechu dostali bez ujmy na zdraví. Black Hawk sa vzniesol do výšky, kde mal čakať, kým ho vojaci privolajú, aby ich vyzdvihol. Všetci traja muži už držali v rukách útočné pušky. Hank sa otočil zoči-voči poručíkovi D'Agostinovi, ukázal na Millera aj Nakayamu a prstom si prešiel z jednej strany krku na druhú. Poručík prikývol a zvyšku tímu mávnutím naznačil, aby sa ponáhlal k priehradke. Tam si vojaci ľahko poradili s dverami.

Zvyšok nešťastnej misie mal rovnako zlý priebeh, no Tím 5 už o ďalších členov neprišiel. Vrtuľník a prestrelka na streche zalarmovali obyvateľov budovy, najmä terč, ktorý opustil spálňu na prvom poschodí a našiel si útočisko v miniháreme na prízemí.

Tím 5, vyzbrojený podrobnými vedomosťami o pôdoryse poschodí rozľahlého domu, Abú Rahíma al-Afriho bez problémov našiel a zlikvidoval. Najskôr však z neďalekých domov vybehlo viacero ďalších bojovníkov ISIL a rozpútala sa intenzívna prestrelka. V ostrom kontraste s ostatnými úlohami, na ktorých sa Hank zúčastnil, táto zavini-la obrovské straty na životoch, dokonca aj žien a detí. Vyzdvihnutie sa navyše oddialilo a sťažilo, lebo z helikoptéry museli spustiť taktickú leteckú plošinu, aby na základňu prepravili telá Millera a Nakayamu. Členovia špeciálnych námorných jednotiek svojich druhov nikdy nechávali za sebou.

Keď sa Hank blížil k aktuálnemu cieľu, od ktorého ho delila už len necelá polovica bloku, pocítil víťaný príval adrenalínu. Skvele mu pripomenul časy, keď bol v aktívnej službe. Pôsoobil naňho ako dávka na narkomana a zúfalo po ňom túžil. Eufória mu zároveň pripomenula, ako veľmi mu osudná misia v Idlibe ovplyvnila život. Hoci mal šťastie a prežil, neočakával, že od toho dňa bude v súkromnom živote zápasíť s čoraz väčšími ťažkosťami. Už pred Idlibom sa jeho rozvážne a spokojné správanie postupne menilo. Začal trpieť náhlymi a mätúcimi výkyvmi nálady, ktoré sprevádzali poruchy spánku a opakujúce sa spomienky na úlohy, najmä keď bol doma na dovolenke a mimo tímu. Keď sa ho na to manželka pýtala, rázne to popieral. Navzdory tomu ustavične poukazovala na to, že jeho nepredvídateľné správanie negatívne vplýva na rodinu, predovšetkým na ich dve malé dcéry.

Problém spočíval v tom, že ako člena špeciálnych námorných jednotiek ho vytrénovali – takmer mu vymyli mozog –, aby si takéto ľudské slabosti nepripúšťal.

Výsledkom bolo to, že do šiestich až siedmich mesiacov po katastrofe v Idlibe sa jeho súkromný život rýchlo rozpadol a napokon mu diagnostikovali posttraumatickú stresovú poruchu. Napriek márnym pokusom popierať realitu zistil, že musí čeliť rozvodu sprevádzanému hádkami, prepusteniu z vojenského námorníctva a strate práva na opateru dcér, ba aj povolenia navštevovať ich.

Nasledoval ročný pád do pekla v podobe neúspešných foriem liečby posttraumatickej stresovej poruchy, ktoré zahŕňali rozličné psychoterapeutické metódy a klinické skúšania liekov, ale všetky tieto prístupy dosahovali iba minimálny účinok alebo nemali nijaký. Hank podľahol alkoholu a drogám, takmer sa vzdal nádeje a zachvacovalo ho zúfalstvo. Potom, akoby ktosi vyslyšal jeho modlitby, mu pred pol druhu rokom zatelefonoval Chuck Barton, ďalší bývalý člen špeciálnych námorných jednotiek, ktorý bol od neho o čosi starší a s ktorým sa krátko stretol, keď sa mu končil vojenský výcvik. Po tom, čo Chucka prepustili z armády, založil mimoriadne úspešnú spoločnosť Action Security, ktorej personál tvorili prevažne bývalí členovia špeciálnych vojenských jednotiek. Po niekoľkých stretnutiach, na ktorých si Chuck z Hankových údajných duševných problémov – Hank sa ich neusiloval skrývať – robil žarty, mu Chuck ponúkol prácu, pri ktorej, ako ho ubezpečil, by dokonale využíval absolvovaný výcvik a nadobudnuté skúsenosti. Hank v tom videl dar nebies a pozíciu prijal. Takmer čarovne sa mu vrátila sebaúcta a dočkal sa aj vítanej úľavy od posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá mu bránila v normálnom živote. Zlepšenie dosiahol najmä po tom, čo ho spolu s ďalším zamestnancom Action Security Davidom Machom, bývalým členom elitnej armádnej jednotky, poslali na niekoľko misií. V rámci nich na príkaz istého drogového kartelu odcestovali do Mexika, aby odstránili jednotlivcov, ktorí sa dostali do nemilosti buď v tejto, alebo v konkurenčnej organizácii.

Odvtedy, ak sa zamestnával takýmito úlohami, sa jeho príznaky ďalej zmiernovali. Na rozdiel od psychologických metód, ktoré vyskúšal predtým, misie pokladal za skutočnú imerznú terapiu, pri ktorej človek

musí čeliť svojmu strachu, sústrediť sa naň a akceptovať ho. Čoskoro znova mohol celkom dobre spávať, pričom ho nesužovali desivé nočné mory, dokázal sa sústrediť, ba dokonca mu opäť dovolili vídať dcéry.

O šesť mesiacov, keď si Action Security našla nového klienta Oncology Diagnostics, sa situácia začala zlepšovať ešte väčšmi. Spoločnosť poskytujúca zdravotnú starostlivosť preňho znamenala mimoriadnu vzpruhu. Nebol si istý, čo vyviedla, no nezaujímal ho to a neunúval sa to zistiť. Cenil si však, že doteraz ho poverili už šiestimi misiami priamo v New Yorku. Nemusel totiž cestovať do zahraničia a mohol sa vyhnúť zložitej logistike, ktorá s tým súvisela. Všetky úlohy vykonal sám, hoci v prípade potreby mal k dispozícii Davida Macha. Aj aktuálnu misiu mal uskutočniť v záujme Oncology Diagnostics a bol si istý, že pri nej nebude potrebovať pomoc. Klientovi tým ušetrí značné výdavky.

Keď sa blížil k cieľu, znova sa zamyslel nad tým, prečo spoločnosť poskytujúca zdravotnú starostlivosť potrebuje eliminovať ľudí. Nešlo mu to do hlavy, ale keďže bol vďačný za opätovné naštartovanie života, darovanému koňovi nechcel hľadiť na zuby. Newyorské úlohy predstavovali osobitnú výzvu, pretože klient trval na tom, že ich má zvládnuť spôsobom, ktorým zabráni potenciálnemu vyšetrovaniu vraždy. Vyžadovalo si to ďalšie plánovanie na strane Action Security a najmä Hanka. Už na začiatku sa rozhodlo o tom, že vraždy sa musia javiť ako samovraždy. Z toho, čo Hank – alebo Action Security – vedel, prístup fungoval skvele. Dôležité bolo to, že klient prejavoval spokojnosť. Pokiaľ išlo o aktuálny terč, tridsaťročného muža, Hank mal v pláne ten istý postup. Práve preto si pribalil po domácky upravenú zbraň.

Prešiel popri charitatívnom bazári Armády spásy, na ktorom na noc zatvorili okenice, a o niekoľko dverí ďalej zastal pred päťposchodovou tehlovou budovou s veľkou ozdobnou rímsou. Vďaka príprave a výskumu, ktorý uskutočnil počas posledných dvadsiatich štyroch hodín, vedel, že terč Sean O'Brien žije sám v zadnom byte na treťom poschodí. Na Manhattane býval už tri roky a pracoval vo finančnom priemysle. Mal priateľku, no schádzal sa s ňou len cez víkendy, preto pravdepodobnosť, že v stredu večer bude sám, dosahovala takmer sto percent. Hoci v predchádzajúcom bloku Hank prešiel popri niekoľkých hýrivcoch, medzi Dvanástou a Jedenástou avenue, tam, kde

stál teraz, nenatrafil na nijakých ľudí, a to napriek tomu, že Manhattan predstavoval domov pre vyše pol druhu milióna obyvateľov. Situácia bola takmer dokonalá.

S víťaným vzostupom hladiny adrenalínu vytiahol z tašky prázdnu obálku adresovanú Seanovi O'Brienovi. Spiatočná adresa patrila Oncology Diagnostics. Potom rýchlo vyšiel na verandu s troma schodmi a zostal stáť pred domácim telefónom, ktorý bol umiestnený vpravo od predných dverí. Stisol tlačidlo ovládajúce bzučiak bytu 3B a čakal. Naučeným spôsobom dával telom najavo pokoj. Keďže postup predtým konzultoval s klientom a prebral ho aj s operačným tímom Action Security, vopred si naplánoval, čo povie. Napokon v reproduktore zapraskalo a ozvalo sa z neho spýtavé: „Áno?“

„Pán O'Brien,“ oslovil ho Hank a naklonil sa k mikrofónu. „Mám pre vás list od Oncology Diagnostics. Spoločnosť sa domnieva, že si ho budete chcieť okamžite prečítať.“

„Naozaj?“ overil si Sean.

„Naozaj,“ potvrdil Hank.

Po krátkej prestávke, ktorú očakával, lebo nastala pri všetkých šiestich predchádzajúcich misiách pre Oncology Diagnostics, sa ozval hlasný bzukot. Hank sa rýchlo zaprel do dverí, otvoril ich a vstúpil do budovy. Rovnako ako pri ostatných úlohách aj pri tejto si s uspokojením pomyslel, že postupuje bezchybne.

Keď sa ozval smartfónový budík, Laurie Montgomeryová sa s myknutím prebrala. Bol to predvolený radarový zvuk, ktorý nedosahoval ktovieakú hlasitosť. Laurie však v panike schytila z nočného stolíka telefón, aby ho vypla. Správala sa, akoby od toho závisel jej život.

Už keď bola tínedžerka, budíky v nej vyvolávali reakciu útok alebo útek, ktorú nikdy nedokázala ovládať. Vtedy ju zachvacoval strach, že príde neskoro do školy a bude trpieť následkami, hoci sa to nikdy nestalo. Keď sa napokon naučila lepšie chápať svoje pocity, začala tušiť, že na príčine je podmienený strach z autorít, ako je riaditeľ školy, a obava z rozpútania ich hnevu. Pripisovala to panovačnému a emočne chladnému otcovi kardiochirurgovi.

Keď vypla otravný budík, na chvíľu si dovoľila schovať sa naspäť pod prikrývku, aby sa upokojila a pripravila na rušný deň, ktorý ju čakal. Letmo pozrela na Jacka, aby ho po prvý raz štuchla. Očakávala totiž, že to bude musieť urobiť viackrát. Výsledkom bol už druhý šok počas začínajúceho sa dňa. Manžel v posteli nebol.

Keď sa v tme skorého rána – dvoma oknami s výhľadom na Stošiestu ulicu v manhattanskej štvrti Upper West Side prenikal iba náznak svitania – opäť posadila, napínala uši, aby v tichu zachytila akékoľvek nezvyčajné zvuky. Ako matka si najskôr vždy pomyslela na deti, trinásťročného Jacka juniora, čiže Džejdžeja, a sedemročnú Emmu. Uvažovala, či sa jeden z nich prebral a zobudil Jacka. Ďalšou možnosťou bolo to, že sa niečo stalo jej matke Dorothy, ktorá po smrti Laurinho otca ešte stále bývala u nich. S miernou úľavou si rýchlo uvedomila, že k nej doliehajú vzdialené, ale upokojujúce zvuky sprchovania. Jack očividne vstal tak, aby ju nevyrušil, a odobral sa do kúpeľne.

Laurie si znova povolila pohrúžiť sa do tepla postele a rozmyšľala o tom, čo mohlo Jacka prebudiť. Odkedy pred rokom zažil desivú nehodu na bicykli – stal sa terčom vodiča s vražednými úmyslami a dlho sa musel zotavovať zo zlomeniny ihlice a krčka stehnovej kosti pravej dolnej končatiny –, ráno ho budievala ona, nie naopak, hoci jej

odjakživa robilo problém vstať. Dôvod bol jednoduchý. Ako nočná sova sa rada uvoľnila pri čítaní v posteli. Skôr ako vyplá svetlo, tejto činnosti sa zvyčajne venovala dlhšie, než mala. Za starých dobrých čias, keď študovala na college a lekárskej fakulte, ba aj po tom, čo sa stala súdnou lekárkou, najradšej čítala britské romány z 19. storočia. No keď začala pôsobiť ako hlavná súdna lekárka mesta New York, všetko sa zmenilo.

Teraz sa jej nočné čítanie v posteli týkalo výlučne práce. Mala totiž pocit, že vždy existujú ďalšie detaily, ktoré musí preskúmať, a to napriek tomu, že v kancelárii zakaždým strávila desať a občas aj dvadsať rušných hodín. Keď pred piatimi rokmi prijala pozíciu šéfky, netušila, že robote bude musieť venovať toľko času a pozornosti. Bolo to pre ňu ako studená sprcha. Keď sa teraz nad tým zamyslela, pochopila, že si to mala uvedomiť ako prvé. Koniec koncov vedela, že newyorský Ústav hlavného súdneho lekára, čiže ÚHSL, musí posudzovať asi sedemdesiat tisíc úmrtí ročne. Navyše to musí robiť dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni a tristošesťdesiatpäť dní v roku. Jasné jej bolo aj to, že zvládnutie tejto herkulovskej úlohy si vyžaduje vyše šesťsto špecializovaných zamestnancov mesta vrátane takmer štyridsiatich atestovaných súdnych lekárov, rovnakého počtu terénnych vyšetrovateľov a rozpočtu, ktorý presahuje sedemdesiatpäť miliónov dolárov. Viest' Ústav hlavného súdneho lekára mesta New York, najväčšiu inštitúciu tohto typu na svete, predstavovalo pravý opak výhodného zamestnania.

Keď sa Jack po nehode na bicykli a následnej operácii vrátil domov, takmer týždeň zostal pripútaný na lôžko. Znamenalo to, že ráno musela začať používať budík, pretože manžel spával dlhšie než zvyčajne. Po mesiaci, keď napriek tomu, že ešte nebol ktovieako mobilný, trval na návrate do práce, napokon súhlasila, že prijme výhodu, ktorá sa spájala s postom šéfky, teda prepravu v súvislosti s prácou. Keďže si však bolestivo uvedomovala rozpočtové tlaky, rozhodla sa, že namiesto toho, aby si uplatnila nárok na nové vozidlo a zriadila ďalšie pracovné miesto vodiča, na prepravu seba a manžela do márnice a z nej využije jestvujúci personál a vybavenie dopravného oddelenia ÚHSL. Jediný problém spočíval v tom, že tím prechádzal z nočnej zmeny na rannú

o siedmej. Z toho vyplývalo, že Laurie a Jacka bolo treba vyzdvihnúť pred tým, ako sa skončila nočná zmena šoférov, čiže o 6.30, najneskôr o 6.40. Keďže prichystať sa do práce jej trvalo trochu dlhšie než manželovi, musela používať budík. Pred nehodou Jack vstával oveľa skôr než ona a zobudil ju prv, ako sa na bicykli vybral do práce. Tak vyzeral ich ranný *modus operandi* viac ako desať rokov.

Keďže si uvedomovala, že dlhšie už zdržiavať nemôže, s povzdychom zdráhavo odsunula prikrývku, vstala, zavrtela prstami nôh, aby si ľahšie obula papuče, a obliekla si župan. Takto pripravená sa vydala do kúpeľne. Teplo a vlhkosť privítala. Keď pristúpila k svojmu umývadlu – v miestnosti stáli dve vedľa seba –, Jack práve vypínal sprchu. O chvíľu vystúpil z priestranného sprchovacieho kúta a jeho jazvy v oblasti bedra a lýtky po kontakte s horúcou vodou nadobudli žiarivočervenú farbu.

„Dobré ráno,“ pozdravil sa jej veselo, pričom napodobnil silný kultivovaný anglický prízvuk. Vzápätí si z vyhriatej police vzal uterák.

„Aj tebe,“ nadviazala a pozrela sa na seba do zrkadla, aby zhodnotila to, čo nazývala poškodenie po nočnom spánku. „Z čoho si taký rozjarený?“

„Dnes je ten deň!“ zvolal nadšene. Hlavu si zahalil do uteráka a energicky si vysušil vlasy. „Som natešený!“

„O čom, preboha, rozprávaš?“ spýtala sa. „Čo je na dnešku také osobité?“ Jackova zvyčajná ranná ľahkovážnosť ju nikdy neprestala udivovať, a predsa jej v toto konkrétne ráno pripadal výnimočne nespútaný.

„Dnes konečne dostanem nový bicykel Trek, ktorý som si musel objednať už pred štyrmi mesiacmi,“ odvetil Jack a zavesil uterák. Pozrel do zrkadla a niekoľko ráz si potľapkal vlasy, aby si upravil účes v štýle rímskeho cisára Tiberia. Potom vykročil k dverám vedúcim do miestnosti, ktorú nazývali šatňa a ktorá bola spojená so spálňou aj s chodbou. „Dofrasa, ešte stále nedokážem uveriť, že mi ho doručovali tak dlho!“ zvolal ponad plece a zmizol z dohľadu. Aby ho manželka začula, zvýšeným hlasom dodal: „Keby som bol tušíl, ako dlho to pre problémy s dodávateľským reťazcom, ktorých príčinou je pandémia, bude trvať, bol by som si tú prekliatu vec objednal, len čo ma prepustili z nemocnice.“

„Panebože!“ hlesla Laurie, ktorá ešte vždy uprene hľadela na svoj obraz v zrkadle. Na bicykel zabudla a potajomky dúfala, že to spravil aj Jack. Nikdy sa jej nepáčilo, že bicyklovanie predstavuje jeho preferovaný spôsob dopravy v meste, a po nehode dúfala, že si to uvedomí a konečne sa prikloní k jej názoru. Hoci popularita cyklistiky vzhľadom na všetky požičovne bicyklov, ktoré v poslednom čase v meste otvorili, aj na nové cyklopruhy rýchlo stúpala, naďalej bola presvedčená, že bicyklovanie v New Yorku je určené iba pre ľudí, ktorí túžia zomrieť. V ÚHSL ročne zaznamenali tridsať až štyridsať úmrtí cyklistov, pričom ich počet stúpал, najmä preto, lebo ľudia jazdiaci na požičaných bicykloch používali prilbu len zriedka a k dispozícii boli elektrické bicykle, ktoré dosahujú privysokú rýchlosť.

Oprela sa o okraj umývadla. Uvedomila si, že sa nechce púšťať do ostrej diskusie o tom, prečo si myslí, že keď sa Jack ako otec a manžel venuje cyklistike, nezodpovedne riskuje, ba dokonca sa správa sebecky. Už dávno sa zmierila s tým, že tento starý spor nevyhrá, pretože bicyklovanie a pouličný basketbal, ktorý Jack hrával na ihrisku v ich štvrti, preňho znamenajú oveľa viac než formu dopravy či pravidelnú pohybovú aktivitu. Obe činnosti preňho predstavovali spôsob, ako si poradiť s démonmi spätými so stratou prvej rodiny, z ktorej ešte stále vinil seba. Z jej pohľadu to nemalo iba negatíva. Potláčaná úzkosť zodpovedala aj za intenzitu, s akou vykonával prácu súdneho lekára. V ÚHSL bol zďaleka najvýkonnejším súdnym lekárom a ustavične pátral po forenzných výzvach, ktoré by mu zamestnali myseľ.

Povzdychla si. Bol to pokračujúci boj a aby sa vyhla konfliktu, radšej zmenila tému. „Aj ja sa na tento deň teším!“ zvolala.

„Vážne?“ spýtal sa Jack so záujmom. Opäť sa zjavil vo dverách šatne, pričom si obliekal tielko. „Čo ťa dnes čaká?“

„Je štvrtok,“ pripomenula mu v úsilí spomenúť čosi hodnoverné. Pred rokom zaviedla pravidlo, podľa ktorého každý štvrtok vykoná pitvu s jedným z patológov, ktorí sa v ÚHSL pripravovali na atestáciu v subspecializácii súdne lekárstvo, alebo s jedným z dvoch patologických rezidentov Newyorskej univerzity, ktorí počas štvrtého roka výučby patológie museli mesiac stráviť v ústave. Vďaka tomu sa na štvrtky naozaj tešila, boli to jej obľúbené dni v každom týždni.

Popri dlhom pracovnom čase a frustrujúcich politických rokovaníach, ktoré sa spájali s funkciou hlavnej súdnej lekárky, sa jej na tejto pozícii nepáčilo aj to, že nemohla vykonávať forenznú činnosť. Nesmierne jej chýbali výzvy v podobe pitiev, pri ktorých mohla určovať príčinu a spôsob smrti. Domnievala sa, že vďaka svojmu povolaniu môže rozprávať za mŕtvych. Hoci každé ráno uskutočnila kontrolu, ktorú nazývala pitevná vizita hlavnej súdnej lekárky – znamenalo to, že zišla do pitevne a prechádzala od jedného stola k druhému, aby si vypočula stručný referát o každom prípade a poskytla kolegom návrhy a rady prameniace z jej rozsiahlych vedomostí a bohatých skúseností v odbore –, nebolo to to isté, ako keď sa aktívne zúčastňovala na prípade.

„Á, rozumiem!“ zvolal Jack, hoci sa znova ocitol mimo dohľad. „Čaká ťa dnes ráno autopsia?“

„Pravdaže!“ skríkla Laurie. „Príležitosť si nedám ujsť za nič na svete. Udržiavam si tak duševné zdravie.“

„S kým dnes budeš pracovať?“ vyzvedal Jack.

„Je zaujímavé, že sa na to pýtaš. S jedným z nových patologických rezidentov, ktorí k nám nastúpili v piatok. Volá sa Ryan Sullivan. Už si sa s ním stretol?“

Jack sa opäť zjavil vo dverách kúpeľne. Práve si zapínal jednu z batistových košiel, ktoré spolu s menčestrovým sakom tvorili jeho typické oblečenie. „Nie, formálne ešte nie, ale jeho aj rezidentku som už videl v pitevni. Ešte som s nimi nepracoval ani nehovoril.“ Jack zatiaľ nezvládal toľko pitiev ako kedysi, pretože dlhodobé státie za stolom mu ešte spôsobovalo bolesti v bedrovej oblasti, no všetkým ostatným činnostiam vrátane pouličného basketbalu hraného na polovici ihriska sa už znova venoval. Doktor Chet McGovern, ktorý ako riaditeľ pre vzdelávanie zodpovedal za rezidentov, k Jackovým prípadom nových kolegov neprideloval z obavy, že by tým predĺžil trvanie pitiev.

„Dopočul si sa niečo od ktoréhokoľvek z ďalších súdnych lekárov, ktorí s ním pracovali?“

Jack pokrútil hlavou. „Ani slovo. Prečo sa pýtaš?“

„Lebo Chet ma úmyselne požiadal, aby som dnes s Ryanom pitvala. Podľa neho prejavuje nevhodný prístup. Nie je priaznivcom súd-

neho lekárstva a rozhorčuje ho, že u nás musí stráviť mesiac. Preto sa vyhýba niektorým prideleným autopsiám, predovšetkým popoludní, keď sa neraz vykradne naspäť do Hassenfeldovej detskej nemocnice, aby preskúmal pediatrické patologické prípady z daného dňa.“

„Ojoj!“ prehodil Jack. „Začína to pôsobiť ako znepokojujúce déja vu.“

„Máš pravdu,“ súhlasila. Pred niekoľkými rokmi nastal podobný problém s patologickou rezidentkou Newyorskej univerzity Ariou Nicholsovou, ktorá sa počas cirkulácie v ÚHSL takisto vyhýbala niektorým povinnostiam.

Chet vtedy požiadal Laurie, aby s ňou vykonala pitvu a pokúsila sa podnietiť jej záujem o súdne lekárstvo. V minulosti totiž dosiahla veľký úspech najmenej s jednou ďalšou ženou. Hoci kladný výsledok sa dostavil aj pri Arii, bol smutný a tragický. Prebudenie jej záujmu o súdne lekárstvo viedlo k sledu udalostí, ktorý sa skončil jej vraždou. Jack napokon mladú rezidentku musel s veľkým zármutkom pitvať. Prípad, do ktorého sa Laurie pustila spolu s Ariou, sa týkal podozrenia na predávkovanie. Aria dokázala, že to bola vražda, a keď sa priblížila k odhaleniu páchatelia, zabil ju.

„Nevrav mi, že Ryan Sullivan je ďalšou Ariou Nicholsovou,“ nadviazal Jack a oči vyvrátil dohora.

„Aj ja som sa toho zľakla,“ priznala Laurie. „Bez toho, aby som sa na to musela pýtať, ma však Chet okamžite upokojil. Vyhlásil, že Ryan sa nevyznačuje Ariinou drsnou antisociálnou agresivitou. Skôr sa zdá, že predstavuje jej opak. Opísal ho ako pasívno-agresívneho. Pozitívom je to, že údajne je rovnako inteligentný ako nebohá slečna Nicholsová. Podľa Cheta mu už na Newyorskej univerzite ponúkli subšpecializačnú prípravu v oblasti pediatrickej patológie. Očividne si tým pripísal na konto veľký úspech a v ostatných smeroch musí byť výnimočným patologickým rezidentom.“

„Bože dobrotvý! Už druhý problémový mladý lekár! Svedčí to o tom, že cirkulácia v ÚHSL by pre rezidentov Newyorskej univerzity v oblastiologickej anatómie mala byť voliteľná, nie povinná. Keďže zmena zjavne nenastane, zdá sa mi, že o negativistickom spôsobe myslenia určitého kolegu by nás mali prinajmenšom varovať, aby sme sa naň mohli pripraviť.“

„S tým môžem len súhlasiť,“ pritakala Laurie. „Je to zaujímavý návrh. Hľadala som zámienku zájsť do Ústavu patológie Newyorskej univerzity, aby som sa zoznámila s jeho novou prednostkou, a práve som ju našla. Na návštevu si možno nájdem čas popoludní. Príležitosť využijem prinajmenšom na to, aby som vedeniu ústavu oznámila, že po tragédii týkajúcej sa Arie Nicholsovej sme našich súdnych lekárov začali podnecovať, aby v univerzitných rezidentoch vzbudzovali väčší pocit účasti. Najmä po tom, čo nám náš hlavný právnik zakázal, aby sme na nich prenášali viac zodpovednosti.“

„Ojoj!“ zvolal Jack, keď si na zápästie pripol hodinky a pozrel na ciferník. „Mala by si sa poponáhľať a vojsť pod sprchu. Už je po šiestej.“

„Preboha!“ Laurie si okamžite vyzliekla župan a prudko si vyzula papuče. Keď vstúpila do sprchovacieho kúta, požiadala: „Keďže si už oblečený, čo keby si navaril kávu?“

„Rozkaz,“ povedal Jack.

2

Štvrtek

7. decembra

7.00

Isabellu Lopezovú prudko prebudil prenikavý zvuk svrčkov, ktorý vychádzal z jej telefónu. Len čo budík vypla, okamžite si uvedomila, že v ústach má sucho. Na nočnom stolíku našťastie stál takmer plný pohár vody. Vzápätí postrehla aj mier-

nu bolesť hlavy, ktorej príčinou nepochybne bolo to, že večer vypila priveľa alkoholu. Ako zvyčajne aj tentoraz prisahala, že nabudúce si dá väčší pozor, hoci vedela, že keď si znova vyhodí z kopýtka, s najväčšou pravdepodobnosťou sa opäť pohrúži do prítomnosti. Väčšmi to totiž zodpovedalo jej štýlu.

Isabella bola vysoko motivovaná a kariérne orientovaná dvadsaťosemročná Američanka kubánskeho pôvodu druhej generácie. Pochádzala z Miami v štáte Florida a na Floridskej univerzite ako hlavný odbor študovala grafický dizajn. Robilo jej česť, že po dlhodobej tvrdej práci si našla vysnívané newyorské zamestnanie v oblasti reklamy a vo Veľkom jablku sa mala skvele.

Obrátila sa a pozrela na Ryana Sullivana, ktorého budík prekvapujúco nezobudil. Naďalej spal ako dudok, pričom ležal na chrbte, ruky mal prekrížené na hrudi a zhlboka, pokojne dýchal. Boli v jeho byte na Východnej dvadsiatej piatej ulici vo štvrti Kips Bay. Zoznámili sa na internete a poznali sa iba čosi vyše dvoch mesiacov, ale ich vzťah sa rozvíjal skvele. Táto noc bola tretia, ktorú strávili spolu, a už predtým jej dal kľúč od bytu, aby príležitostne mohla používať jeho výkonný počítač Razer, ktorého grafická karta bola oveľa lepšia než tá, ktorú obsahoval jej Mac. Keď hľadela na spiaceho priateľa, musela uznať, že naživo pôsobí rovnako atraktívne ako na fotografiách. Má jemnú pleť, tmavé vlasy, vysoké jarmové kosti, podmanivý úsmev a, čo je azda najdôležitejšie, zdvihnutú špičku nosa, ktorú mu závidela. Po takom vzhľade túžila už ako tínedžerka.

Najväčším prekvapením pre ňu bolo to, že Ryan je skutočný lekár. Keď tento fakt po prvý raz spomenul na internete, ktovieako mu neverila. Skúsenosti jej hovorili, že maska, ktorú si ľudia nasadzujú

on-line, sa často líši od ich skutočných vlastností. Takéto rozpory ju nikdy netrápili, lebo jej internetové žartovanie s mužmi pripomínalo skôr hru a len zriedka dostala chuť stretnúť sa s nimi osobne. Preto jej na tom nezáležalo. To, že mužov prichytila pri on-line podvodoch, dodávalo komunikáciám zábavný charakter a robilo z nich výzvu. Isabella teda neľutovala čas, ktorý trávievala triedením stoviek ľudí vo svojich obľúbených zoznamovacích aplikáciách. V Ryanovom prípade to bolo iné, pretože už od prvého dňa o sebe uvádzal iba pravdivé fakty, a to napriek tomu, že sa snažila odhaliť v jeho rozprávani aspoň drobné nezrovnalosti.

Predchádzajúce večery spolu strávili v hlučných kluboch s hlasnou hudbou, kde, aspoň na jej vkus, vypili priveľa alkoholu. Oba tieto faktory prakticky znemožňovali akúkoľvek skutočnú konverzáciu. V predchádzajúci večer však zašli na večeru do talianskej reštaurácie Via Carota vo štvrti Greenwich Village, a hoci bola preplnená, poskytla im príležitosť pohovárať sa. Prebrali naozaj veľa. Ryan sa totiž dlho sťažoval na okolnosti, v ktorých sa práve ocitol. Vyhlásil, že je patologický rezident, ktorý práve absolvuje mesačnú cirkuláciu v newyorskej márnici známej ako ÚHSL. Namiesto toho, aby zachraňoval ľudí, pitve mŕtvoly. Pokladá to za bremeno, ktoré priam nenávidí, a nevie sa dočkať, kedy sa jeho pobyt v ústave skončí. Nevdojak ho začala ľutovať, lebo to naozaj pôsobilo hrozne, a to až do tej miery, že to v nej prebudilo materinský inštinkt, čiže niečo, čo pre ňu bola novinka.

Keď opäť pozrela na telefón a všimla si čas, pochopila, že sa musí ponáhľať, pretože bolo dôležité, aby do práce nemeškala. Nadriadení v jej kancelárii považovali nedochvilnosť za prejav nezájmu. Znova hodila očkom po Ryanovi a uvažovala, čo má urobiť. Mohla by vyklízuť z postele, obliecť sa a odísť. A predsa, z úcty k spoločne strávenému večeru, počas ktorého o sebe tiež prezradila viac, než mala vo zvyku, sa zdráhala rozlúčiť so zdanlivou ľahostajnosťou. Keď si to uvedomila, laktom sa podoprela a vystretou druhou rukou Ryana mierne zatriasla za plece. Otvoril orieškovohnedé oči a rýchlo sa posadil.

„Koľko je hodín?“ spýtal sa, akoby ho zachvátila panika.

„Je zavčasu,“ odvetila. Prikrývku si držala pod bradou, aby sa neodhalila. „Len čosi po siedmej, no pred odchodom do práce sa